

בשבעי הבחדש 1200

גאת אורי אבנרי

המדורה של גלילי הותקנה בעיקול של הוואדי, הדומה לחר עמוק באדמה הפתוחה ש. ת. מכל הצדדים מתגשאים הקירות התלולים. המדורה קטנה, מספיקה בדיוק לפח בו מהביל הקפה.

אפשר לחשוב שאנו בודדים בנוף הלילי הגדול, בין בארבע וישהמלח. אולם זוהי אשליה. מסביבנו, מעבר לקירות הוואדי, דוע' כות עשרות המדורות של המתנה האדיר, הפרוש בפרסה אדירה של קילומטרים, כמחנה של לגיון רומאי. מה ושם עוד כפופות דמו' יות מסביב לעצים הנוצרים. ברוב המקומות כבר התעטפו הגופות בשמיכות, ורק השימי' רים, בלתי נראים לעין, ערים אישם.

מסביב למדורותנו גואה צינוראט הסיריים. המנצח על המקהלה הוא גלילי עצמו — מעיין בלתי-פוסק של סיפורים המצטרפים זה לזה ללא מאמץ ניכר. איש אינו מנסה להפסיק. גם לא תובל. אם כי לתובל יש סיבה לכך.

יש נשמה להר זה. כשאתה עומד מולו, הוא מתגרה בך, קורא אותך להתמודדות ולמאבק. כשאתה מטפס עליו, הוא לועג לך ולכוחותיך הדלים, מפעים את לבך, מאמץ את שריריך, מוציא את נשמתך, לוחש לך באלף לשונות כוזבות כי לעולם לא תגיע.

כשאתה תופס בחבל ושם את רגלך על הפיסגה, הוא נכנע לרגליך — ג'אה ואלים הוא מצביע לך על הנוף הפראי הבלתי-נכבש מסביב. על הרי מואב ממול, על הים הכחול והדומם אשר למרגלותיך.

הוא בן בריתך ושותפך, הר זה, גברי ומרדני, כרוחם של הקנאים שהשמיעו כאן את קללתם האחרונה לפני שהרימו ידם להרוג איש את רעהו. ועוד זמן רב אחרי שיעלם מעיניך, בהיפרדך, הוא לא ירפה מאחיזתו בך.

כי תובל, איש מחוץ חיפה ככל המסובים, הוא קרוב-הערב. וכי כצד העז להישאר ללא חברה קבועה בשנתו ה-19? התבריא נרתמו למאמץ גדול. נערכו הכניות, נקשרו קשרים. לתובל חולקו חופשות וניתנו הנחיות מפורטות. הידיעות על הצלחות ראשונות כבר רומזו את הלבבות. כאשר באה בשורת איוב: ה מביצע לא הצליח. תובל חזר לבסיס, כוח מוכה.

כך, לפחות, מסתבר מתוך דברי גלילי, אשר הוזהרות מחייבת לנכות מהם כמה מאות אחוים. גם כשהוא מספר על האבן שכתמו מחצה את תובל המסכן במסע ליד העמק, ושגרמה לכך שישאר תלוי בין שמיים וארץ, על סלע חד, משך רבע שעה תמים של הלך.

כן, זוהי מדורה של סירייה. פה חולמים בהקין על מיכצד להודת אנשים בכלזבים מראש הארבל, כדי לבדוק את אמיתות סי' פורו של פלאביוס יוספוס על טכסיסי הרר' מאים. פה גואה הצחקו על התייר המסכן ששאל בטבריה על הדרך (למלון) גינוסר, נשלח כל הדרך הארוכה אל הקיבוץ בעל אוחו שם. פה קם לתחה הצפע שנתגלה תחת הוי של גלילי, שעה שטיפס על העמוד והושיט את ידו למשענת.

בדיחת הערב היא על חשבון גלילי עצמו. גלילי זה הכיר, מסתבר, באחד המסעות נערה נחמדה מאפיקים. אביבה שמה. אביבה דומה לכל הבנות: היא רוצה לתרבת את בחירי-ליבה. ולכן, בשעת הפרודה ערב מסע זה, הרגיש גלילי שנערתו תחבה לו משהו לתוך הכיס. בוואי חפיסת שקולד, או סוכ' ריות.

רק הערב עלה על דעתו להעלות את המרגנה מתוך הגניוה. ומה היא היתה? לא, לא תנחשי. גלילי זרם אותה בקול תרועה. זוהי חפיסת-סבון, סבון עדין, עטוף צהוב. התבריא מתגלגלים מצחוק, כי גלילי חייבם אתם לרעת, לא הביא למסע אפילו מבח. חתיחה-חכה.

פסססט! מזהיר אחד השומרים. אנתנו מס' תכלים בשעון. אתה בלילה. צריכים לישון. מחר יהיה יום קשה. ואת התרנגולות — כן, גלילי הביא שתי תרנגולות חיות למסע, שאאש שבר את מפרקתן באופן מדעי — גמרו עוד לפני שבאנו. ימח שמם.

אורך השיח, הגיעו עם לבבות מלאים עד גודש. אין מה לחשוב על שינה. ובצמם, לשם מה לישון? כל היום לא עשינו דבר. מאז השכם בבוקר נעו הכוחות מכל כנפות ארץ דרומה, עברו ונרשמו בבאר-שבע, נשפכו מן האוטובוסים ליד גב' טים, הועברו במכוניות משא הנה, לראס' זויריה. המסע האמיתי יתחיל רק מחר, כש' מיטען של 75 טון גנז'ע יתפכו ל-1200 ווגות-רגליים צועדים.

אחרי ארוחת-הערב כוננו מפקדי הכוחות באמבולנס, לאור לוקס עמום, שמעו את הוראותיו המפורטות של בניה. נזכרתי ברא' שים הכפופים של מפקדי מחלקות ופלוגות ערב קרבות תש"ח. אינני חושב שרבים מהם הוכנו ביסודיות כה רבה כמו מסע זה של יום המחרת.

שררת-המסע תיבנה כך שכל יחידה של עולים-חדשים תהיה "עוטפה" שתי יחידות של נוצר ישראלי. בין יחדה ליחידה יקשר האלחוט. הגמלים ילח את המפקדה, והוא הדין לרוסאה. אם הקשר לא יפעל, תבואנה במקומו תצורות. המגע עם המטוס, כאשר יופיע, באמצעות האלחוט. לא יפעל האל-חוט, יבואו במקומו סימנים מוסכמים. במקרה של אש, יענה הכוח המותקף ויחבה לפקודה...

המפקדים מגיבים איש כדרכו. חגיגה, איש גנז'ים, רושם כל פרט בקפדנות. גלילי מקשב בחצי אוזן. באמבולנס החם שולט בניה. עטוף בסדין חאקי כבד, זומה סרן בנימין אלקנא, הוא בניה (מתחרז עם פניה), בדיוק למה שהנהו: נהללי מוצק פן 33, מתנדב שהגיע לתפקידו כמפקד החטיבה הנגבית של הגונדע במסגרת תנועת ההתנדבות של בני-המושבים. קשה לחאר ארים מתלהב, מתיאש, נחפו או מאבד את עשתו-נותיו בכל צורה אחרת.

בניה אינו מסיים עד שסודר הפרט הקטן האחרון — איסוף הגבינה החשודה כמור' עלת, חלוקת הכדורים נגד הקדחת, חלוקת שמות מכשירי-הקשר, בירור הפער בין מספר משתתפי המסע לבין מספר המנות שנלקחו על-ידי היחידות.

"חיפה, לוו, לוו!"

השעה מתקרבת לחמש. אלי ברלב, מפקד הסיריים הצעירים שהם כמחצית משתתפי המסע, ביקשני להאיץ בגלילי. אני משתמש בהודמנות כדי להצטרף לחוד. תמיד המקום הנעים ביותר בכל מסע. תוך כמה שניות אנו יוצאים — גלילי, אלכס ואנכי. גלילי אינו מחכה אפילו להתארגנות כוחו. הוא סומך על אנשיו שיכנסו באופן אוטומטי למקומם.

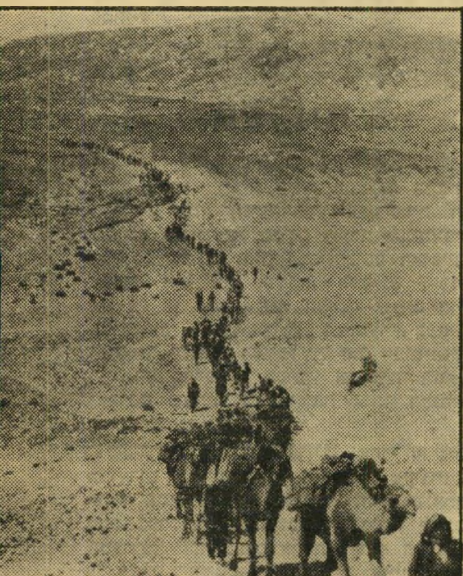
באר הרך של השמש הוורחת אני מעיף מבט אחורה — מראה מרהיב. כנחש אדיר, שאורכו קילומטרים, מתפתלת מאחורינו הר' שדרה — במרחק מאה מטרים החיפאים, אחריהם הפיקוד והגמלים היפים, המתאימים כל כדלגוף הפראי, גודני גנז'ע הדרום,

כולם מורכבים מעולים חדשים ומדריכים ישראליים, הסיריים הצברים מן העמק, יורר שלים ותלאביב, ולבסוף השורות הישורות, המסודרות בקפדנות, של גנז'ים.

תמיד חלמתי לעבור מסע עם הסירייה. עוד בימי הקרבות קנאתי ביצורים מופלאים אלה, היודעים את הדרך בכל מקום, ביום ובלילה, במקום שאתה אינך רואה בו אלא מישר שטוח, או ערימה של גבעות הדומים זו לזו כביצי המלך עוג. עתה, בין אלכס וגלילי, אני רואה איך נעשית המלאכה — ההצצה במפה, ההשוואה עם סימני הנוף, המבט האוטומטי המברר, כאילו מעצמו, את המעבר הנוח ביותר — וכל זה כמעט בתת-ההכרה, תוך פגיעה רעננה ושיח.

מאחור בוקעת שירה נמרצת. מפעם לפעם מהדהדת בנוף קריאת "היי-הופ!" פה, בחור, שקט. שירה, קריאות — בעיני סירייה אלה כמעט חילול-קודש, הפרעה להתיחות עם הגבעות.

הסירייה הם עם בפני עצמו — האריס' טוקראטים של השדה. להם המקצוע הצבאי היפה ביותר — מקצוע שכולו חיוב, כולו ידיעת הנוף, כולו גנוי על פעולת היחיד והקומץ הקטן. בעיני הסירה, שלושה הם רבים, וחצי תריסר הם המון. מאושרים הרגעים כשגבעה או שטח מה מסתירים את השדרה הגדולה מאחורינו, והנה אנו דומים לשלושה יצורים בודדים, בני-חורין בנוף הגדול והפרוע.

החוד כבר רחוק קדימה. ה-גמלים עם מיכלי המים, מטפס-סים במעלה. אחריהם כנחש-עוק מפססת שדרת ה-1200

מראש המצדה מסתכלים השלושה. שהגיעו, אל המאות למטה. הנמצאים עוד בראשית דרכן. זהו הצד השני, המערבי של המצדה. הכינן אנתנו נערכו הרומאים לקרב המכריע על